

“Sequentia” XXXI

El gran carro dels ulls
enllà dels blaus camins,
i entre el verd tot massís
dels pins tacats de blau,
va carregant avar,
com un contrabandista
il·luminat i ràpid,
núvols, i mar, i pins,
asfalt i cases blanques,
rostres sense cap nom,
ocells, vaixells i barques,
i l'horitzó prenyat
de les muntanyes gràvides.
Traginers de l'oblit
amarats de silenci,
obscurs contrabandistes
del record que s'escapa,
ia van descarregant
el gran carro dels ulls.
Lleugers d'imatge i somni,
s'abandonen al plor
els ulls de l'enyorança...

“Sequentia” XXXIV

Còsmiques coves de tormentes seques,
on Júpiter espia a les vitrines,
amb cent interruptors
per fabricar llampecs.
La diminuta rella
solca la negra volta
de la sòlida nit,
i enceta la tronada seca.
La pluja mai no arriba,
i s'obren les aixetes virolades.
Adolescents “psicodèlics”
senten la terra assedegada
que es bada sota els peus,
al ritme de la fúria de Zeus,
disfressat de disc-jockey,
i salten follament, les mans enlaire,
per a apagar els llampecs que cremen l'aire.
La gran secada
fa estèrils els udols enlluernats
que reboten
sobre l'enclusa de Júpiter.
Les fornals de Vulcà
fan rajar de suor totes les cares.
I els cambrers disfressats
diuen que un whisky
val cent-cinquanta pessetes...
Assedegats i lassos,
i amb el cervell inflat,
adolescents “psicodèlics”
topen amb l'estelada
del silenci enlairat...

“Sequentia” XXXV

Mestresseres del cel,
que heu tornat picotejant e's núvols.
De quin país veniu,
que torneu tan alegres?
Està vedat dir el vostre nom...
Hem d'escoltar en silenci el vostre crit,
brossos sonores dels estels diürns...
La mà del mal temps
traient-se les lleganyes de la neu
de la volta que us bressa,
amb un olímpic ventallot
us ha foragitat
vers el silenci càlid
que avui escorcolleu.
Beso la mà llunyana
d'aquella bufetada,
i us demano perdó
pel seu fatal retorn.
Reverent, i oblidant
els crítics més severs,
avui diré exultat
el vostre nom: orenetes!...

“Sequentia“ XXXVIII

Vinc a la terra sagrada,
i espero, dempeus, que l'antic arbre,
occit amb prematura tardor,
broti de nou al portal lluminós
de l'alta espasa incandescent.
Nova llavor es podreix sota el silenci
entenebrit de les arrels dels temps.
Ara la mort ja no existeix;
el fred sense cos s'allunya de les tombes.
Sota emboirada lluita
amb la segona mort,
a cops de Creu, Déu
ha occit la meva mare.
Les fustes del dolor
s'arrelen sota terra.
Es dreçaran un dia
com dos trossos de illum,
ja despullats de cap possible ombra.
I una veu ressonarà pels cims:
“Per què ploreu?...”
Hi ha un hortolà
que vetlla el camp de creus...
“Dic nobis, Maria,
quid vidisti in via...”
Oh Rabbi, on amagues
les ànimes dels morts?!...

"Sequentia" XXII	67
"Sequentia" XXIII	71
"Sequentia" XXIV	73
"Sequentia" XXV	75
"Sequentia" XXVI	77
"Sequentia" XXVII	79
"Sequentia" XXVIII	81
"Sequentia" XXIX	83
"Sequentia" XXX	85
"Sequentia" XXXI	87
"Sequentia" XXXII	89
"Sequentia" XXXIII	91
"Sequentia" XXXIV	93
"Sequentia" XXXV	95
"Sequentia" XXXVI	97
"Sequentia" XXXVII	99
"Sequentia" XXXVIII	101
Cloenda	103
Tornada	105
Epíleg	107

ADVERTIMENT

La paginació d'aquest llibre presenta dues irregularitats, a saber: a) el full de respecte —primera i segona planes— no està comptabilitzat a efectes de numeració de les pàgines, i b) la pàgina 69 —i amb ella la 70— ha quedat totalment en blanc degut a un error de muntatge, segons el qual es donava per acabat el llibre a la pàgina 67. El full fantasma, doncs, corresponent a la pàgina 69, bé que comptabilitzat, no serveix absolutament per re.

Cloenda

"A qui venci, li donaré una pedreta blanca i sobre aquesta pedreta hi haurà un nom escrit que no sabrà ningú, només qui el rebi".

(Ap 2:17).

No esborris el meu nom encara
de la pedreta blanca,
o Pare de la divina paciència!
Ai las, il·lús de mi!,
que tal vegada
ni tan sols has pensat en el meu nom!...
Si m'enfarfeguen altres menges,
prostituint el fang que vas divinitzar!...
Si jo defujo el teu alè vital,
com pots donar-li nom a un fang inert!?...
No podries, oh Diví Terrissaire,
pastar de nou el meu fang assecat?...

Taula

Introducció	3
--------------------	---

SEQUENTIA

Anàlisi morfològica	9
"Sequentia"	13
Endreça	15
Proemi	17
Gènesi	19
"Sequentia" I	21
"Sequentia" II	23
"Sequentia" III	25
"Sequentia" IV	27
Glossa a la "Sequentia" IV	29
"Sequentia" V	31
"Sequentia" VI	33
"Sequentia" VII	35
"Sequentia" VIII	37
"Sequentia" IX	39
"Sequentia" X	41
"Sequentia" XI	43
Glossa a la "Sequentia" XI	45
"Sequentia" XII	47
"Sequentia" XIII	49
"Sequentia" XIV	51
"Sequentia" XV	53
"Sequentia" XVI	55
"Sequentia" XVII	57
"Sequentia" XVIII	59
"Sequentia" XIX	61
"Sequentia" XX	63
"Sequentia" XXI	65

Tornada

No vull seguir escorcollant les "SEQUENTIA";
la resta és lluny als camins del futur.
Només conec l'invencible certesa.
Ja estic cansat de l'incògnit desig.
Avergonyit de malmetre el pudor,
m'esperaré silenciós a l'espona,
els ulls tancats i sentint passar el temps.
Només demano l'almoina benigna
dels vostres llavis: que em diguin adéu!...

Epíleg

He acordat la paraula amb el gest,
i he volgut ser un orat del monòleg.
Així sóc més lliure
per a passar davant dels dits acusadors.
Més que escriure,
he volgut parlar com un boig solitari.
i és per això
que he acordat la paraula amb el gest...
Ara em sento indefens,
i estic afònic del cor.
Callaré finalment
perquè temo perdre el meu plet
davant de tants acusadors a sou.
Sóc culpable de tot el que confesso,
i em mereixo el silenci per sempre!...

“Sequentia” XXXVI

M'has cridat
per a fer-te companyia,
vora el teu hissat llit del dolor
plantat sobre la roca de la mort.
Per les escletxes de la meva solitud
el vent maligne
s'ha endut el teu dolor,
i s'ha corcat de mal
tot el meu sofriment.
Sense claus a les mans
i als meus peus entumits,
el meu dolor ja no té creu!
I Tú, gran solitari del dolor,
plantat sobre la roca de la mort,
mires els llits dels hospitals,
i crides amb el cos eixut de sang:
—Pare, perdona'ls,
que no saben per què sofreixen,
i profanen el dolor!—
Abandonat pel teu Pare,
tot el dolor profanat de la terra
et fa mal!
Quan siguis al teu Regne,
recorda't dels que et reppen sense creu
als llits dels hospitals!...

“Sequentia” XXXVII

A R. M.

Sentiràs el retruc dels tambors
que baixa rodolant
pel freu de les muntanyes,
esgarrinxat de farigola
que ha donat a l'abella
pol·len de perfum dolç
per a pastar la cera
que crema ran l'altar...
Traspasses el gran pont
sobre les creus
de la muntanya sagrada.
Lluny de les marxes fúnebres,
plantes l'eixàrcia
sobre les roques salades,
i esperes el vaixell d'escata
amb mascaró cella-aurada.
Un home solitari,
ancorat sobre eixut,
parla set cops altra vegada,
sonorament nu
com la pell dels timbals,
mentre els armats
canten les caramelles
al celler del silenci
de l'ampla indiferència...

“Sequentia” XXXII

Braçalet de París
pel braç de les palmeres.
El port sense horitzó
s'esquixava de tinta.
Les cames despullades
sucaven al tinter,
i escrivien adreces
sobre l'arena mollà.
Lectors amb dits de cec
palpaven a l'arena,
i llegien els preus
de la borsa del vici.
L'auto-stop de l'asfalt
traginava el vell tracte
d'ofertes i demandes
d'un obscur mercat negre.
Els trens amb traç fugaç
feien delmates ràpids
sobre l'herba clapada
pels cometes escàpols
amb crineres de fum.
Quan l'aurora es banyava
tota nua a la platja,
braçalet de París
a l'arena es colgava...

“Sequentia” XXXIII

Jugàveu als ossets
durant la festa d'Hermes,
al mig de la Palestra.
Sòcrates espiava
les mans joves de trinca.
Els parells i els senars
passen d'una mà a l'altra.
Els parells s'allunyaven
rera els portals obscurs.
Restaven els senars
donant tombs a la plaça;
i Lisis s'enrojola
davant la barba blanca
del gran vell preguntaire.
Ah, la primera barba
és l'edat més amable!
Quin atrevit barber
era aquell vell barbut!
Jugaven als ossets
Hipòtales i Lisis:
—Jo dic que són parells!—
—Per Zeus, doncs sí que ho són —
Ah, t'he vist, redimoni :
parells tots dos volíeu ...
El gran vell, solitari,
es masturba amagat...